תל־אביב

עוד שליפה מהמותן

אחד המועמדים לתפקיד דובר עיריית תל־אביב הוא דוברו לשעבר של פלאטו־שרון.

מודעה קטנה, שפורסמה לפני שבועות אחדים במדורי־הדרושים בעיתונים, קראה לבעלי כישורים מתאימים להציע את מועמדותם לתפקיד דובר עיריית תל־אביב. הדלפה שפורסמה בעיתון בשבוע שעבר, סיפרה שראש העיר, שלמה להט, קיבל פניות מצד שישה מועמדים, שאותם הוא דחה, ולערת זאת פניות יזומות מצידו לאחרים נדחו על־ידם. בין אלה: דובר משרד־הבריאות, דבורה גנני, כתב קול ישראל, משה נסטל־באום.

כל מי שקרוב ללישכת ראש־העיר יודע שאיש תפקיד הדובר עומד כרגע בראש דאגותיו של ראש־העיר, שלמה להט, לא רק משום שזו שנת בחירות, אלא גם משום שלהט סו־בל בחודשים האחרונים מביקורת מויינת. כמו בפרשה של מיסגד סן־קב, בעניין מגיעת לימודיהם של ילדים חריגים מערים שכנות בפרשה האחרונה, המעוררת עדיין חלוקת חריפה — כוונתו של ראש־העיר למנות את רחבעם („גנדי") זאבי לתפקיד מנכ"ל מוסיאון ה־ארץ.

הדובר הפורש, עיתונאי־הארץ לשעבר, רוני רימון, סיים רישמית את תפקידו בסוף אוקטובר. עוזרת הדובר, דליה בונס, עובה אף היא את המחלקה בתחילת נובמבר. להט, שחרד לדימוי הצי־בורי שלו, קיווה לסיים את פרשת המינוי בתוך ימים אחדים. על־פי מה שקרה בעבר יתכן שגם הפעם תהיה זו שליפה מהמותן, ואולי צפוי מינוי של דובר שלא יהיה מקובל על כל חלקי הציבור.

מדובר בצבי וילדר — דוברו, עד לתחילת חודש נובמבר, של הח"כ־לשעבר שמואל פלאטו־שרון.

ראיון אישי. וילדר הגיש את מועמדותו לתפקיד, ואף זומן לרא־יון. מליכשהו של צ'יצ' נרמז ש־ראש־העיר גילה עניין רב בהעסק־תו, אחרי שהתרשם מאישיותו.

במישרדיו של פלאטו־שרון סיר־בו לפרט את הסיבות לפרישתו של וילדר, שהיה דוברו הנאמן של איש־העסקים המפוקפק בשנים ה־אחרונות. אך לעומת זאת טענו ב־עיריה שווילדר עזב את פלאטו־שרון אחרי שהובטח לו שהוא יק־בל את תפקיד דובר עיריית תל־אביב.

עוזרו של להט, חנן בן־יהודה, דחה את הרעיון שווילדר הוא המועמד הוודאי. לדבריו הגישו את מועמדותם 150 איש, ביניהם עיתונאים ועורכי־דין, וכולם זומ־נו לראיון אישי, כמו וילדר. בן־יהודה היפנה את תשומת־הלב ל־עובדה שישנם מועמדים טובים מווילדר, ושסיכויו אינם גדולים.

דובר וילדר ופלאטו־שרון
להתרשם מהאישיות

מי שמכיר את צ'יצ' יודע שה־החלטות, שהוא מקבל, אינן תוא־מות תמיד את הציפיות של אנשי־לישכתו ותושבי עירו, אך יתכן ש־דווקא הפירסום מוקדם יביא למח־שבה חדשה.

עיריה אלימה

בית המישפט העירוני קבע שעיריית תל־אביב פועלת בדרכים פסולות נגד תושכי־העיר.

פסק־הדין אומנם הרשיע את הנאשמים, אך ראש עיריית תל־אביב לא ירווה נחת מעיון בגזר־הדין של בית־המישפט העירוני נגד תחנת המוניות בית סוקולוב ב־תל־אביב.

תחנת המוניות ברחוב קפלן קיי־מת כבר 25 שנה. לפני חמש שנים התבקשו נהגי התחנה על־ידי ה־עיריה לעבור מרחוב קפלן מס' 1 לעברו השני של הכביש, לצד בית מס' 2. אנשי המחלקה לשיפור חזות העיר ביקשו מהנהגים לה־קים מיבנה לתחנה („בודקה") ש־יתוכנן על־ידי העיריה. תמורת זאת נדרשו הנהגים לשלם דמי הרשאה בסך 12 אלף לירות לאר־בע שנים מראש, שהם 180 לירות לחודש. סעיף קטן בחוזה הורה לנהגים לבקש חידוש. הרישיון לפני שיפוג תוקפו, ולא, העיריה תקבע שרירותית את גובה דמי ההרשאה. הסדר דומה נעשה עם תחנות אחרות.

ביולי 1980 פנו הנהגים לעי־ריה וביקשו לחדש את ההסכם, אך מהעיריה נאמר להם שמכיוון שלא פנו כמתחייב בהסכם, לפני שפג, החליטה העיריה לגבות מהם 8000 לירות לחודש, החל מנובמבר 1980, בתשלום אחד מראש לארבע שנים, צמוד למדד.

כך גם קרה עם תחנות אחרות כמו איכילוב, הקסטל, פלטין, בית־המישפט ועוד, שגם הן שיל־מו דמי הרשאה לפי מיקום התחנה, גודלה ומיספר הנהגים החברים בה.

עורכי־הדין של אירגון המונ־יות ביקשו חוות־דעת מישפטית, ובעיקר רצו לברר מהם הקריטר־יונים שעל פיהם קבעה העיריה את דמי ההרשאה החדשים.

חריצותו של מפקח. העי־ריה התבססה על אותו סעיף בחו־זה, שאיפשר לה לקבוע את ה־סכום אם לא תוגש הבקשה לחי־דוש ההרשאה בזמן הנקוב. איר־גון המוניות, שטענו שהסכומים החדשים הם ללא פרופורציה למה ששולם בעבר, הציע הצעת־פשרה, שבית־המישפט ימנה שמאי מוס־מך שיפסוק כמה הם צריכים לש־לם. גם לכך לא הסכימה העיריה.

הנהגים בתחנת בית־סוקולוב סירבו לשלם. הם אף הודיעו שהם מוותרים על הדוכן של העיריה. אז נשלחו פקחים עירוניים לרשום לבעלי התחנה דו"חות על ניהול עסק ללא רישיון. העיריה הגישה גם תביעה לבית־המישפט העירוני.

פקח העיריה העיד בבית־המיש־פט: „קיבלתי תלונה במחלקה ה־מישפטים של העיריה לגשת ולב־דוק את העניין. אמרו לי שנתנו להם הוראה לפנות את המקום מכל אדם וחפץ, ולא פינו. אמרו לי שמכיר את צ'יצ' יודע שה־החלטות, שהוא מקבל, אינן תוא־מות תמיד את הציפיות של אנשי־לישכתו ותושבי עירו, אך יתכן ש־דווקא הפירסום מוקדם יביא למח־שבה חדשה.

עיריה אלימה

בית המישפט העירוני קבע שעיריית תל־אביב פועלת בדרכים פסולות נגד תושכי־העיר.

פסק־הדין אומנם הרשיע את הנאשמים, אך ראש עיריית תל־אביב לא ירווה נחת מעיון בגזר־הדין של בית־המישפט העירוני נגד תחנת המוניות בית סוקולוב ב־תל־אביב.

תחנת המוניות ברחוב קפלן קיי־מת כבר 25 שנה. לפני חמש שנים התבקשו נהגי התחנה על־ידי ה־עיריה לעבור מרחוב קפלן מס' 1 לעברו השני של הכביש, לצד בית מס' 2. אנשי המחלקה לשיפור חזות העיר ביקשו מהנהגים לה־קים מיבנה לתחנה („בודקה") ש־יתוכנן על־ידי העיריה. תמורת זאת נדרשו הנהגים לשלם דמי הרשאה בסך 12 אלף לירות לאר־בע שנים מראש, שהם 180 לירות לחודש. סעיף קטן בחוזה הורה לנהגים לבקש חידוש. הרישיון לפני שיפוג תוקפו, ולא, העיריה תקבע שרירותית את גובה דמי ההרשאה. הסדר דומה נעשה עם תחנות אחרות.

ביולי 1980 פנו הנהגים לעי־ריה וביקשו לחדש את ההסכם, אך מהעיריה נאמר להם שמכיוון שלא פנו כמתחייב בהסכם, לפני שפג, החליטה העיריה לגבות מהם 8000 לירות לחודש, החל מנובמבר 1980, בתשלום אחד מראש לארבע שנים, צמוד למדד.

כך גם קרה עם תחנות אחרות כמו איכילוב, הקסטל, פלטין, בית־המישפט ועוד, שגם הן שיל־מו דמי הרשאה לפי מיקום התחנה, גודלה ומיספר הנהגים החברים בה.

עורכי־הדין של אירגון המונ־יות ביקשו חוות־דעת מישפטית, ובעיקר רצו לברר מהם הקריטר־יונים שעל פיהם קבעה העיריה את דמי ההרשאה החדשים.

חריצותו של מפקח. העי־ריה התבססה על אותו סעיף בחו־זה, שאיפשר לה לקבוע את ה־סכום אם לא תוגש הבקשה לחי־דוש ההרשאה בזמן הנקוב. איר־גון המוניות, שטענו שהסכומים החדשים הם ללא פרופורציה למה ששולם בעבר, הציע הצעת־פשרה, שבית־המישפט ימנה שמאי מוס־מך שיפסוק כמה הם צריכים לש־לם. גם לכך לא הסכימה העיריה.

הנהגים בתחנת בית־סוקולוב סירבו לשלם. הם אף הודיעו שהם מוותרים על הדוכן של העיריה. אז נשלחו פקחים עירוניים לרשום לבעלי התחנה דו"חות על ניהול עסק ללא רישיון. העיריה הגישה גם תביעה לבית־המישפט העירוני.

פקח העיריה העיד בבית־המיש־פט: „קיבלתי תלונה במחלקה ה־מישפטים של העיריה לגשת ולב־דוק את העניין. אמרו לי שנתנו להם הוראה לפנות את המקום מכל אדם וחפץ, ולא פינו. אמרו

הטוריאדורים

בעד־טור דנקנר
„לא רוצה חברים!"

את אורחי המיזנון בבית סוקו־ב — בניין אגודת העיתונאים תל־אביב — הסעירו השבוע כמה שפטים שכתב אמנון דנקנר, ל הטור „ראיתי שמעתי" ביומון ארץ. דנקנר לא פירסם את המי־ם המסעירות בטורו, אלא במיס־ת ביקורת על הטלוויזיה. הוא וליך בתפקיד זה את הדה בושס, זו יוצאת לחופשה.

דנקנר כתב על תוכנית הטל־יזיה דילמה, שדנה בשבוע זה ניני רפואה. אך הוא לא הת־ק, ובפתח הרשימה כתב כמה שפטים על התוכנית שעסקה ב־תונות. באותה תוכנית אמר כתב ארץ מתי גולן, שאילו מנכ"ל מישרד ממשלתי היה מציע לגנוז ידיעה, ולקבל תחתיה היא „מחפירה". על כך כתב דנק־נר, בלי לנקוב בשמו של ברנע:

„אלמלא ידעתי שאותו איש עצ־מו היה מעורב לא מכבר בעיסקה שונה, שבה סחר ברשימה בעיתון תמורת טיסה לחו"ל, היה ליבי מתמלא גאווה על שענקי־מוסר כ־אלה הם עמיתי למיקצוע."

מהקשר הדברים אפשר היה לה־בין שדנקנר מרמז לכך שברנע גנז ידיעה תמורת כרטיס־נסיעה. אך האמת שונה.

רשימה מפוייגת. תחילת הפרשה לפני כשנה, כאשר קבו־צת־עיתונאים הוזמנה לפתיחת קו חדש של חברת איר פראנס. העי־תונאים, שנשלחו לטיול־החינם על־ידי מערכות היומונים, היו זאב יפת מהארץ, אהרון בכר ושיי־קה בן־פורת מידיעות אחרונות, נורית דוברת ממעריב, מאיר מר־חב מג'רוזלם־פוסט ונחום ברנע מדבר.

כאשר חזרו, כתבו איש־איש ב־עיתונו רשימות שהיללו את הקו החדש. ברנע פירסם את הרשימה המסוייגת ביותר, במדור לבית ול־מישפחה. הוא ציין שאינו מוסמך לומר שהתוכנית, שבמיסגרתה נסע, היא הטובה ביותר, מכיוון שלא ערך סיורים אחרים באותו קו, כך שאינו יכול לשפוט.

בעיקבות רשימה זו פירסם דנק־נר בטורו בהארץ תגובה עוקצנית נגד ברנע. זה לא הגיב. לדבריו, שאלו אותו כבר אז חבריו מדוע אינו מגיש תלונה למועצת־העי־תונות, או תביעה על הוצאת־די־בה.

ברנע: „אני מרבה לתקוף אח־רים. אם פעם אחת אני מותקף, גם אם לא בצדק, אני צריך ללמוד כיצד להתאפק." לדבריו, מצפונו נקי לגבי אותה רשימה שפירסם בעיתונו, שהיתה עילת ההתקפה עליו.

ברנע טוען שדנקנר עויין אותו מתוך קינאה. היה זה ברנע שהת־חיל לפרסם, עם שובו מוושינגטון בנובמבר 1977, את טורו יומן ב־מוסף היום השישי של דבר. טור זה היה בבחינת חידוש בעיתונות הישראלית: הוא היה כתוב בחרי־פות רבה, בנימה אישית, תוך שי־מוש רב בהברקות הומוריסטיות, כאשר מתבטלת ההבחנה הקלא־סית בעיתונות בין ידיעה, כתבה ומאמר. בטורו של ברנע פורסמו סקופים רבים, ולימים הוצאו קט־עים ממנו בספר.

בינואר 1980 התחיל אמנון דנק־נר לפרסם את טורו בהארץ, ו־מייד טענו רבים שהוא מחקה, למעשה, את ברנע. שני בעלי־הטו־רים כתבו לעתים קרובות על נוש־אים דומים, ומילחמת הטוריאדו־רים התחילה.

בניתגים הצטרף למילחמת בעלי־הטורים גם אמנון אברמוביץ ב־מעריב, שכתב קודם לכן טור שבהן מופיעים קלסתרי־אנשים. טורים אלה נחשבים כקריאים ב־יותר בכל העיתונים, אך דווקא ב־עיתון הראשון שבו הופיע טור כזה, דבר, חדל ברנע מלכתוב את טורו, למחרת הבחירות, ביוני 1981.

על גבול השיחוד. עכשיו טוען ברנע שדיבר עם דנקנר עוד לפני שפירסם, לפני כשנה, את ה־התקפה עליו, וניסה למנוע את ה־פירסום. „הפרשה שהוא מרמז עליה היא שקר וכזב," טוען בר־נע, „אמרתי לו זאת מיוזמתי, עוד לפני שפירסם זאת בפעם הראשו־נה. עכשיו הוא נטפל לזה שוב, לפחות בפעם השנייה. הבחור אכול־קינאה, וזאת העיה שלו. לי אין שום ריב איתו."

ואילו דנקנר אמר שזה מתחת לכבודו להגיב על הטענה שהוא „אכול־קינאה". לדבריו כתב נגד ברנע דווקא, ולא נגד העיתונאים האחרים, משום שברנע מרבה לת־קוף עיתונאים אחרים בעניינים של טוהר־המידות. „אדם שמתיימר לשפוט עיתונאים אחרים — ואני בעד זה — צריך להיות בסדר גמור בעצמו. אני נגד זה שעיתונאים יסעו בנסיעות כאלה, ויכתבו על זה. זה על גבול השיחוד."

שאלה: אתה וברנע לא תהיו חברים יותר טובים בעיקבות הפר־שה הזאת.

דנקנר: אילו הייתי מחפש חברים, לא הייתי בוחר במיקצוע העיתונות. אולי הייתי הולך להיות איש יחסי־ציבור של חברת־תעופה.

בעד־טור ברנע
„הוא אכול־קינאה!"

שלב נוסף במאבק של בעל־הטור ב„הארץ" נגד בעל־

הטור של „דבר" – כרטיס־טיסה תמורת רשימה בעיתון?

עה אחרת, היה גולן שוקל את פאת הידיעה שבידו. כאשר נש־, מאוחר יותר, נחום ברנע ניין זה, אמר שעיסקה מסוג זה דומה בעל המישמר. כל הטורים הללו דומים לא רק מבחינת סיג־נונם, ולעתים גם תוכנם, אלא גם מבחינת עיצובם הגראפי. בגלופת הכותרת מופיע שם המדור באות־יות של מכונת כתיבה, ולא באו־תיות־דפוס; הרשימות הן קצ־רות, ונעשה שימוש רב בגלופות

ברנע מוכן לומר רק זאת: „כל העסק מזכיר לי מה שאמר יוסי שריד על עמוס הדר בזמנו: „מה הוא כל הזמן נדבק אלי?"